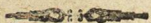

зованіето; можеше ти нему да повѣри тѣгата си и безпокойствіето си за Аппида.

О любовь! има едно блаженство което различава светостта и пристойността на узытъ ти отъ престѣжността и беззаконіето на узытъ на нечистата любовь. Само на законно обичаното лице довѣрявамы домашнытъ си грижи. Страсть е онѣзи любовь която е лишена отъ таквызи непорочны узы, и въ нея невидямы освѣнь или нѣкой невъздържикъ или нѣкой наложица, но когато любовта е добродѣтельна, връзкытъ ѝ съдържатъ сичко що е свето, сичко що е свещенно. Не на Елена, но на Андромаха въ устата турн божественный Омиръ патетическытъ тѣзи думы, на които истинното чувство многобройны вѣкове засвидѣтелствувахъ доро до насъ.

«Екторе ты си за мене баща и за майчица мила.

«Ты и за братъ, еще ты ми си младъ и цвѣтистъ мой съложникъ.

ГЛАВА 3.

Пиршество отъ древнята мода.

Между туй Салустій и Главкъ отивахъ полска къмъ Диомедовата къща. Салустій не бѣше лишень отъ много дарованія, ако и да бѣ пленъ отъ противоположни навицы. Той бы былъ и пріятель дѣятеленъ и гражданинъ полезелъ, съ една дума гѣденъ мжжъ, ако не бѣ го развратило желаніето му да е философъ. Образованъ въ училища, въ които подражателныйтъ римскій духъ обожаваше и най послѣдната сѣнка на грѣцката мѣдрость, той бѣ порасълъ въ ученіето на послѣднитѣ Епикурейцы които развратихъ простытъ аксіомы на учителя си. Предаденъ цѣлъ на наслажденіята той помысли че най блаженъ мѣдрецъ е онзи който живѣе весело. При сичко туй той бѣше ученъ, благодушенъ и духовитъ и мжжеството му да исповѣда простодушно погрѣшкытъ си може да са счете добродѣтель срѣщо крайныя развратъ на Клодія и срѣщо женственната изнѣженность на Лепида. Заради туй Главкъ глѣдаше на него като на по добъръ отъ другытъ си пріятели, а Салустій, като оцѣняваше благороднытъ преимущества на аѣнианина, обичаше го почти колкото единъ студень кжсъ отъ муруна, колкото една чаша превѣсходно фалернско вино.

— Цека старѣе колкото ще Диомедъ, благоуханіето на бѣчевытъ